

**ՆԱՅԱՍԱԿԱՆ ԿԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ԹԻՎ 1 ԴԱՏԱԿԱՆ ԿԱԶՄԻ
Ո Ր Ո Շ Ո Ւ Մ Ը**

ԱՆՆԱՏԱԿԱՆ ԴԻՄՈՒՄԻ ԸՆԴՈՒՆԵԼԻՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԻ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ

Քաղ. Երևան

25 նոյեմբերի 2011թ.

Նայասարանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանի
թիվ 1 դատական կազմը՝

Նախագահությամբ՝ Վ. Նովհաննիսյանի
Անդամակցությամբ՝ Վ. Պողոսյանի
Ա. Պետրոսյանի

Ուսումնասիրելով «ԱՆԴԱՎ» ՍՊԸ-ի անհատական դիմումով գործը քննության
ընդունելու մասին հարցը,

ՊԱՐԶԵՑ.

Նամաձայն ՆՏ Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի՝ «ԱՆԴԱՎ»
ՍՊԸ-ն 07.11.2011թ. դիմել է ՆՏ սահմանադրական դատարան՝ խնդրելով. «... «Տրանսպորտի
մասին» ՆՏ օրենքի 9-րդ հոդվածի 7-րդ կետը ճանաչել ՆՏ Սահմանադրության 8-րդ, 33.1-րդ եւ
32-րդ հոդվածների պահանջներին հակասող եւ անվավեր»:

Դիմողը գտնում է, որ վիճարկվող դրույթով զգալիորեն սահմանափակվում են փնտրա-
վարող սուբյեկտների կողմից ընդհանուր օգտագործման ավտոմոբիլային փրանսպորտով
կանոնավոր ուղեւորափոխադրումներ իրականացնելու՝ օրենսդրությամբ չարգելված գործու-
նեությամբ զբաղվելու՝ Սահմանադրությամբ երաշխավորված իրավունքը, նույնիսկ նման
գործունեություն իրականացնելու համար հատուկ թույլտվության՝ լիցենզիայի առկայության
դեպքում:

Դիմողը կարծում է, որ նույնիսկ օրենքով սահմանված լիցենզիայի առկայության պարա-
զայում փնտրաավարող սուբյեկտը չի կարող անարգել իրականացնել այն գործունեությունը,

որի համար ունի օրենքով փրված թույլտվություն, ինչի արդյունքում խախտվում է անձի՝ ՏՏ Սահմանադրության 8-րդ, 33.1-րդ եւ 32-րդ հոդվածներով երաշխավորված փնտեսական գործունեության ազատության, օրենքով չարգելված ձեռնարկափրական գործունեությամբ զբաղվելու եւ աշխատանքի ընտրության ազատության հիմնարար իրավունքները եւ էականորեն սահմանափակվում է ազատ փնտեսական մրցակցությունը:

Ելնելով դիմումի եւ կից փաստաթղթերի ուսումնասիրությունից եւ ղեկավարվելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32 եւ 69-րդ հոդվածների պահանջներով, կարծում ենք, որ գործի քննությունը սահմանադրական դատարանի կողմից ենթակա է մերժման հետեւյալ պատճառաբանությամբ.

ա/ վիճարկվող դրույթի սահմանադրականությունը գնահատելու համար նախեւառաջ անհրաժեշտ է այն դիտարկել վերջինիս հետ համակարգային առումով փոխկապակցված այլ դրույթների համադրությամբ: Այսպես, վիճարկվող դրույթը սահմանում է, որ ընդհանուր օգրագործման ավտոմոբիլային տրանսպորտով ուղեւորների կանոնավոր փոխադրումներն իրականացում են միայն մրցութային եղանակով ընտրված կազմակերպությունները եւ անհատ ձեռնարկատերերը: Մրցութի անցկացման կարգը սահմանում է ՏՏ կառավարությունը: Այսինքն՝ օրենսդիրն ընդհանուր օգրագործման ավտոմոբիլային տրանսպորտով ուղեւորների կանոնավոր փոխադրումների իրականացման մրցութի անցկացման կարգը սահմանելու լիազորությունը հստակորեն վերապահել է ՏՏ կառավարությանը՝ դրանով իսկ վերջինիս լիազորելով լուծելու այդ մրցութի իրականացման հետ կապված բոլոր հարցերը, որոնք պետք է բխեն օրենքից եւ չհակասեն դրան: Մյուս կողմից, «Ավտոմոբիլային տրանսպորտի մասին» ՏՏ օրենքը որպես ավտոմոբիլային տրանսպորտի ոլորտում պետական կարգավորման առանձին ձեւ սահմանում է ավտոմոբիլային տրանսպորտի բնագավառում գործունեության առանձին տեսակների լիցենզավորում, որի նպատակն է սպառողների իրավունքների պաշտպանությունը, ապրանքների եւ ծառայությունների որակի բարձրացումը, զարգացող շուկայական հարաբերությունների կարգավորմանը նպաստելը, անձի կյանքին, առողջությանն առավել վրանգի սպառնալիքով հղի գործունեության տեսակներով զբաղվողների նկատմամբ հսկողության իրականացումը՝ համաձայն «Լիցենզավորման մասին» ՏՏ օրենքի հոդվածների: Կառավարության 16.08.2001թ. թիվ 762 որոշման համաձայն՝ ուղեւորափոխադրումներ իրականացնելու հավակնություն ունեն այն կազմակերպությունները, որոնք ունեն ճանապարհային ոստիկանությունում հաշվառված սեփականության /կամ/ ՏՏ օրենսդրությամբ սահմանված կարգով օգրագործման իրավունքով ձեռք բերված ավտոբուսներ կամ միկրոավտոբուսներ: Իսկ մրցութին մասնակցելու համար, ի թիվս այլ պայմանների, նախատեսվում է նաեւ ընդհանուր օգրագործման ավտոմոբիլային տրանսպորտով ուղեւորների կանոնավոր փոխադրումների կազմակերպման լիցենզիայի առկայություն: Այսինքն՝ լիցենզիայի առկայությունն անհրաժեշտ,

սակայն միակ չափանիշը չէ, որպեսզի համապատասխան կազմակերպությունը լիազորություն ունենա իրականացնելու կանոնավոր ուղեորափոխադրումներ: Այս առումով, դիմողի փաստարկներն առ այն, որ նույնիսկ օրենքով սահմանված լիցենզիայի առկայության պարագայում Կրեմլի սուբյեկտը չի կարող անարգել իրականացնել այն գործունեությունը, որի համար ունի օրենքով սահմանված թույլտվություն, ակնհայտ անհիմն են, եւ վիճարկվող դրույթն այս համատեքստում սահմանադրաիրավական վեճ չի առաջացնում,

բ/ դիմումին կցված դատական ակտերի եւ դիմողի փաստարկների համալիր վերլուծությունը վկայում է, որ կոնկրետ փյույթի դեպքում դիմողի համար առաջացած անբարենպաստ հանգամանքներն ընդամենը նրա նկատմամբ կայացված համապատասխան դատական ակտերի արդյունք են, այսինքն՝ խնդրո առարկա դրույթի սահմանադրականությունը վիճարկելով՝ դիմողը, ընդամենը, բարձրացնում է դրա կիրառման իրավաչափության հարց՝ փորձելով այն քողարկել խնդրո առարկա դրույթի հակասահմանադրականության վիճարկմամբ:

Տիպ ընդունելով ՏՏ սահմանադրական դատարանի՝ 2009 թվականի մարտի 17-ի ՍԴԱՌ-21 որոշման մեջ արտահայտված իրավական դիրքորոշումը, ըստ որի՝ բոլոր այն դեպքերում, երբ դիմողը, ձեւականորեն վիճարկելով օրենքի դրույթի սահմանադրականության հարցը, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթի կիրառման իրավաչափության հարց, ապա այդպիսի դիմումները ենթակա են մերժման՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին կետի հիմքով՝ որպես սահմանադրական դատարանի քննության ենթակա հարց չառաջադրող դիմումներ, ինչպես նաեւ ղեկավարվելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 31-րդ հոդվածով, 32-րդ հոդվածի 1-ին եւ 6-րդ կետերով եւ 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասով, ՏՏ սահմանադրական դատարանի կանոնակարգի 26-րդ հոդվածով՝ ՏՏ սահմանադրական դատարանի թիվ 1 դատական կազմը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց.

«ԱՆԴԱՎ» ՍՊԸ-ի անհատական դիմումով գործի քննության ընդունումը մերժել:

Նախագահող՝

Անդամներ՝

